

[Hanne Reintoft.]

som helst ved det, da man havde flertal for at skaffe dette gode.

Jeg vil ligesom hr. Kurt Brauer understrege kommissoriet til socialreformkommissionen og sige, at der overhovedet ikke er noget i dette, der berettiger, at man bare står og henviser til kommissionen. Det har man gjort gang på gang i årevis. Dette her er en lovgivning, der haster. Socialdemokratiet har ikke sat nogen dato for lovens ikrafttræden, og den bør faktisk træde i kraft så hurtigt som muligt, for det bliver en hård vinter både med arbejdsløshed og også med sygdom for mange.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal ikke gå ind i nogen længere diskussion, men jeg må have lov at komme med en bemærkning til ordføreren for socialdemokratiet, der antyder, at man med lidt god vilje nok skulle kunne klare det meget store problem, hvordan man får en fornuftig administration både af indtægtsafhængige bidrag og indtægtsafhængige dagpenge, idet han siger, at det kan man nok klare ved en eller anden mindre ændring i den nuværende ordning. Jeg synes, man må være opmærksom på her, at når man — som socialdemokratiet — sigter efter, at det skal være dagpenge, der i så høj grad er afhængige af indtægten, må man have et bedre grundlag for at vurdere indtægtstabet. Jeg er da også bekendt med, at når man før har diskuteret dette, f. eks. ved den forhøjelse af sygedagpengene, der skete i 1967, har man også fra socialdemokratiets side henvist til, hvor indviklede disse problemer var, og at man netop måtte tage hensyn til, hvilke muligheder der fandtes for en rimeligere administration.

Jeg vil til fru Hanne Reintofts spørgsmål om forskellen mellem satserne for forsørgere og ikke-forsørgere sige, at jeg jo har svaret på dette spørgsmål. Jeg har de andre gange, spørgsmålet har været rejst, klart sagt, at med en kommende ordning

er det meningen, at man skal over på visse procentsatser, og at det ikke som i dag skal være maksima, der skal være afgørende.

Det sidste, jeg skal svare på, er det direkte spørgsmål, som hr. Kurt Brauer stillede mig i anledning af den annoncekampagne, som føres fra sygekassernes side i øjeblikket. Da sygekasserne i august måned i år traf bestemmelse om, at de ville anvende en del af deres kontingenter, så vidt jeg har forstået svarende til 50 øre pr. medlem, til en annoncekampagne, vurderede man det i direktoratet for sygekassevæsenet og havde dengang ikke den opfattelse — og det havde man heller ikke i socialministeriet — at der var grundlag for at gribe ind. For det første måtte man se på, hvad denne kampagne drejede sig om, hvad indholdet af annoncerne var, om formålet var at oplyse om de ydelser, som var til rådighed for befolkningen via sygekasserne efter den gældende lovgivning, eller hvilken udformning annoncerne eller den eventuelle brochure, der var tale om, måtte få. Jeg er helt bekendt med den bestemmelse i sygeforsikringsloven, som siger, at midlerne fra denne forsikring kun må anvendes til sygesikringsformål, og jeg har også forleden dag i anledning af et direkte spørgsmål i Politiken udtalt, at jeg har den opfattelse, at når man nu ser annoncerne — vi har i øvrigt ikke set dem alle — kan man nok sætte et spørgsmålstegn ved, om disse har et sådant indhold, at de falder ind under den formulering, jeg nævnedes før, at midlerne skal bruges til at opfylde sygesikringens formål.

I anledning af, at hr. Kurt Brauer her i tinget stiller mig et direkte spørgsmål om min vurdering i dag, vil jeg svare, at jeg vil overveje det nærmere, og jeg vil også overveje den mulighed at lade en udenforstående juridisk instans se på det, f. eks. ved at få en udtalelse om spørgsmålet fra kammeradvokaten, når nu det rejses her i tinget. Men jeg synes også, det er rimeligt